

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2022. gada 22. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Iekšējais tirgus – LESD 114. panta 2. punkts – Noteikumu par nodokļiem izslēgšana – Direktīva 2000/31/EK – Informācijas sabiedrības pakalpojumi – Elektroniskā tirdzniecība – Nekustamā īpašuma starpniecības telemātiskais portāls – 1. panta 5. punkta a) apakšpunkts – “Nodokļu aplikšanas jomas” izslēgšana – Direktīva 2006/123/EK – Pakalpojumi iekšējā tirgū – 2. panta 3. punkts – “Nodokļu jomas” izslēgšana – Direktīva (ES) 2015/1535 – 1. panta 1. punkta e) un f) apakšpunkts – Jēdzieni “noteikumi par pakalpojumiem” un “tehniskie noteikumi” – Pienākums nekustamo īpašumu starpniecības pakalpojumu sniedzējiem savākt un nodot nodokļu administrācijai informāciju par īres līgumiem un ieturēt ienākumu gūšanas vietā nodokli no veiktajiem maksājumiem – Pienākums pakalpojumu sniedzējiem, kuriem Itālijā nav pastāvīga uzņēmuma, iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos – LESD 56. pants – Ierobežojošs raksturs – Likumīgs mērķis – Pienākuma iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos nesamērīgums – LESD 267. panta trešā daļa – Valsts tiesas, kuras nolēmumus saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem nevar pārsūdzēt, prerogatīvas

Lietā C-83/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) iesniegusi ar 2021. gada 26. janvāra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 9. februārī, tiesvedībā

Airbnb Ireland UC plc,

Airbnb Payments UK Ltd

pret

Agenzia delle Entrate,

piedaloties:

Presidenza del Consiglio dei Ministri,

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Federazione delle Associazioni Italiane Alberghi e Turismo (Federalberghi),

Renting Services Group Srls,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Coordinamento delle Associazioni e dei Comitati di tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e dei consumatori (Codacons),

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], N. Vāls [*N. Wahl*] (referents) un J. Pasers [*J. Passer*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: C. Di Bella [*C. Di Bella*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2022. gada 28. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- *Airbnb Ireland UC plc* un *Airbnb Payments UK Ltd* vārdā – *M. Antonini, S. Borocci, A. R. Cassano, M. Clarich, I. Perego, G. M. Roberti, avvocati*, un *D. Van Liedekerke, advocaat*,
- *Federazione delle Associazioni Italiane Alberghi e Turismo (Federalberghi)* vārdā – *E. Gambaro, A. Manzi* un *A. Papi Rossi, avvocati*,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *R. Guizzi, avvocato dello Stato*,
- Beļģijas valdības vārdā – *M. Jacobs* un *L. Van den Broeck*, pārstāves, kurām palīdz *C. Molitor, avocat*,
- Čehijas valdības vārdā – *T. Machovičová, M. Smolek* un *J. Vlácil*, pārstāvji,
- Spānijas valdības vārdā – *L. Aguilera Ruiz*, pārstāvis,
- Francijas valdības vārdā – *N. Vincent* un *T. Stéhelin*, pārstāvji,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *J. Hoogveld*, pārstāvji,
- Austrijas valdības vārdā – *M. Augustin, A. Posch* un *J. Schmoll*, pārstāvji,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *L. Armati, P. Rossi* un *E. Sanfrutos Cano*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2022. gada 7. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko

tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.) 1. panta 5. punkta a) apakšpunkta, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.) 2. panta 3. punkta, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV 2015, L 241, 1. lpp.), 1. panta 1. punkta e) un f) apakšpunkta, kā arī LESD 56. panta un 267. panta trešās daļas interpretāciju.

- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Airbnb Ireland UC plc* un *Airbnb Payments UK Ltd*, no vienas puses, un *Agenzia delle Entrate* (Ieņēmumu dienests, Itālija), no otras puses, par Itālijas tiesību normas, kas attiecas uz nodokļu režīmu nekustamā īpašuma īstermiņa īres starpniecības pakalpojumiem, likumību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2000/31

- 3 Atbilstoši Direktīvas 2000/31 12. apsvērumam:

“Dažas darbības jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas, balstoties uz to, ka brīvību piedāvāt pakalpojumus šajās jomās šajā stadijā nevar garantēt saskaņā ar Līgumu vai esošajiem sekundārajiem tiesību aktiem; šo darbību izslēgšana neierobežo dokumentus, kas var izrādīties nepieciešami pienācīgai iekšējā tirgus darbībai; aplikšana ar nodokļiem, jo īpaši pievienotās vērtības nodokli, ar ko aplik daudzus šajā direktīvā ietvertos pakalpojumus, ir jāizslēdz no šīs direktīvas sfēras.”

- 4 Saskaņā ar šīs direktīvas 13. apsvērumu:

“Šīs direktīvas mērķis nav fiskālo saistību noteikumu izveidošana, kā arī tā neveic Kopienas dokumentu sastādīšanu attiecībā uz elektroniskās tirdzniecības fiskālajiem aspektiem.”

- 5 Minētās direktīvas 1. pantā “Mērķis un piemērošanas joma” ir noteikts:

“1. Šī direktīva cenšas veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

[..]

5. Šī direktīva neattiecas uz:

a) nodokļu aplikšanas jomu;

[..].”

Direktīva 2006/123

6 Atbilstoši Direktīvas 2006/123 29. apsvērumam:

“Ņemot vērā to, ka Līgumā ir paredzēta īpaša juridiskā bāze nodokļu jautājumiem un ka šajā jomā jau ir pieņemti Kopienas instrumenti, no šīs direktīvas piemērošanas jomas ir jāizslēdz nodokļu joma.”

7 Šīs direktīvas 2. panta “Piemērošanas joma” 3. punktā ir paredzēts:

“Šo direktīvu nepiemēro nodokļu jomai.”

Direktīva 2015/1535

8 Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“1. Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

e) “noteikumi par pakalpojumiem” ir vispārīga rakstura prasība attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas uzsākšanu un veikšanu [informācijas sabiedrībā], jo īpaši – noteikumi par pakalpojumu sniedzēju, pakalpojumiem un pakalpojumu saņēmēju, izņemot noteikumus, kas nav paredzēti [..] [šiem] pakalpojumiem.

Šajā definīcijā:

i) noteikumi uzskatāmi par īpaši paredzētiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem, ja, ņemot vērā tās iemeslu pamatojumu un operatīvo daļu, īpašais mērķis un visu vai daļas individuālo noteikumu priekšmets ir šādu pakalpojumu regulēšana skaidrā un mērķtiecīgā veidā;

ii) noteikumus neuzskata par īpaši paredzētiem [i]nformācijas sabiedrības pakalpojumiem, ja tie ietekmē šādus pakalpojumus vienīgi netiešā vai gadījuma rakstura veidā;

f) “tehniskie noteikumi” ir tehniskas specifikācijas un citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, ietverot attiecīgus administratīvus noteikumus, kuru ievērošana ir obligāta, *de jure* vai *de facto*, tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas, pakalpojumu sniedzēja izveidošanas vai izmantošanas gadījumā kādā dalībvalstī vai lielā tās daļā, kā arī dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, izņemot 7. pantā minētos, kas aizliedz ražojuma ražošanu, importu, tirdzniecību vai izmantošanu vai kas aizliedz pakalpojumu sniegšanu vai izmantošanu vai arī aizliedz veikt uzņēmējdarbību kā pakalpojumu sniedzējam.

De facto tehniski noteikumi ietver:

i) dalībvalsts normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas vai nu uz tehniskām specifikācijām, vai citām prasībām, vai uz noteikumiem par pakalpojumiem, vai uz profesionāliem kodeksiem vai praksi, kas savukārt attiecas uz tehniskām specifikācijām vai citām prasībām, vai uz noteikumiem par pakalpojumiem, atbilstība kuriem tiek pielīdzināta atbilstības prezumpcijai iepriekšminēto normatīvo un administratīvo aktu noteikumiem,

ii) brīvprātīgus nolīgumus, kuros valsts iestāde ir līgumslēdzēja puse un kas vispārīgās interesēs paredz atbilstību tehniskām specifikācijām vai citām prasībām, vai noteikumiem par pakalpojumiem, izņemot publisko iepirkumu konkursu noteikumus,

iii) tehniskas specifikācijas vai citas prasības, vai noteikumus par pakalpojumiem, kas saistīti ar fiskāliem vai finansiāliem pasākumiem, kas ietekmē preču vai pakalpojumu patēriņu, veicinot atbilstību šādām tehniskām specifikācijām vai citām prasībām, vai noteikumiem par pakalpojumiem; tehniskas specifikācijas vai citas prasības, vai noteikumi par pakalpojumiem, kas saistīti ar valstu sociālā nodrošinājuma sistēmām, nav ietverti.

[..]”

9 Šīs direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

“Saskaņā ar 7. pantu dalībvalstis nekavējoties dara [Eiropas] Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu, izņemot gadījumus, ja tas pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu – tādā gadījumā pietiek ar informāciju par attiecīgo standartu; tās paziņo Komisijai pamatojumu šādu tehnisku noteikumu pieņemšanas vajadzībai, ja minētais pamatojums jau nav paskaidrots projektā.”

Itālijas tiesības

10 2017. gada 24. aprīļa *decreto-legge n. 50 – Disposizioni urgenti in materia finanziaria, iniziative a favore degli enti territoriali, ulteriori interventi per le zone colpite da eventi sismici e misure per lo sviluppo* (Dekrētlikums Nr. 50 par steidzamiem noteikumiem finanšu jomā, par iniciatīvām vietējo iestāžu labā, par papildu iesaisti zemestrīču skarto teritoriju labā un attīstības pasākumiem; 2017. gada 24. aprīļa *GURI* kārtējais pielikums Nr. 95), pārveidots par likumu, izdarot grozījumus ar 2017. gada 21. jūnija Likumu Nr. 96 (2017. gada 23. jūnija *GURI* kārtējais pielikums Nr. 144), redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – “2017. gada nodokļu režīms”), 4. pants “Nodokļu režīms nekustamo īpašumu īstermiņa īrei” ir šāds:

“1. Šā panta izpratnē īstermiņa īre ir dzīvojamo telpu īres līgumi, kuru ilgums nepārsniedz 30 dienas, ieskaitot līgumus, kas paredz gultasveļas piegādes un telpu uzkopšanas pakalpojumus, un kurus fiziskas personas, neveicot uzņēmējdarbību, noslēdz tieši vai izmantojot personas, kas sniedz nekustamo īpašumu starpniecības pakalpojumus, vai personas, kas pārvalda telemātikas portālus, ļaujot sazināties personām, kuras meklē nekustamo īpašumu, ar personām, kurām ir izīrējams nekustamais īpašums.

2. No 2017. gada 1. jūnija ienākumiem no īstermiņa īres līgumiem, kas ir noslēgti, sākot no minētā datuma, piemēro 2011. gada 14. marta *decreto legislativo n. 23 – Disposizioni in materia di federalismo Fiscale Municipale* [(Lēģislatīvais dekrēts Nr. 23 – Noteikumi par pašvaldību fiskālo federālismu; 2011. gada 23. marta *GURI* Nr. 67)] 3. pantu, atbilstoši kuram piemēro nodokļa likmi 21 % apmērā, ja ir izvēlēts aizstājējnodoklis vienotas likmes nodokļa formā.

3. Šā panta 2. punkta noteikumus piemēro arī bruto maksājumiem, kuri izriet no apakšīres līgumiem un no patapinājuma ņēmēja noslēgtajiem atlīdzības līgumiem par nekustamā īpašuma izmantošanas nodošanu trešām personām, kas ir noslēgti ar 1. punktā minētajiem nosacījumiem.

[..]

4. Personas, kas nodarbojas ar nekustamo īpašumu starpniecību, kā arī personas, kas pārvalda telemātikas portālus, ļaujot sazināties personām, kuras meklē nekustamo īpašumu, ar personām, kurām ir izīrējams nekustamais īpašums, nodod datus saistībā ar 1. un 3. punktā minētajiem līgumiem, kas ir noslēgti ar to starpniecību, līdz tā gada 30. jūnijam, kas seko gadam, uz kuru

attiecas minētie dati. Par datu saistībā ar 1. un 3. punktā minētajiem līgumiem nepaziņošanu, nepilnīgu vai nepatiesu paziņošanu ir paredzēts sods atbilstoši 1997. gada 18. decembra *decreto legislativo n. 471* [– *Riforma delle sanzioni tributarie non penali in materia di imposte dirette, di imposta sul valore aggiunto e di riscossione dei tributi, a norma dell'articolo 3, comma 133, lettera q), della legge 23 dicembre 1996, n. 662* (Lēģislatīvais dekrēts Nr. 471 par nodokļu uzrēķinu, kas nav kriminālsodi, reformu tiešo nodokļu, pievienotās vērtības nodokļa un nodokļu iekasēšanas jomā saskaņā ar 1996. gada 23. decembra Likuma Nr. 662 3. panta 133. punkta q) apakšpunktu; 1998. gada 8. janvāra *GURI* kārtējais pielikums Nr. 5)] 11. panta 1. punktam. Sods tiek samazināts uz pusi, ja paziņošana notiek 15 dienu laikā pēc noteiktā termiņa vai ja minētajā termiņā tiek nosūtīti pareizie dati.

5. Ja valsts teritorijā nodokļu rezidenti, kuri nodarbojas ar nekustamo īpašumu starpniecību, kā arī personas, kuras pārvalda telemātikas portālus, ļaujot sazināties personām, kuras meklē nekustamo īpašumu, ar personām, kurām ir izīrējams nekustamais īpašums, iekasē īres maksas vai maksājumus saistībā ar 1. un 3. punktā minētajiem līgumiem vai arī ja tie iesaistās minēto īres maksu vai maksājumu iekasēšanā, tie kā nodokļu iekasētāji ietur nodokli 21 % apmērā no īres maksu un maksājumu summas brīdī, kad šīs summas tiek maksātas saņēmējam, un ieskaita to [Valsts kasē] [..]. Ja nav izvēlēts 2. punktā minētais režīms, nodokli uzskata par samaksātu avansā.

5.bis Ja 5. punktā minētās personas, nodokļu nerezidenti, kuriem Itālijā ir pastāvīgs uzņēmums vienotā dokumenta par ienākuma nodokļiem 162. panta izpratnē, kas izriet no 1986. gada 22. decembra *decreto del Presidente della Repubblica n. 917* [– *Approvazione del testo unico delle imposte sui redditi* (Republikas prezidenta Dekrēts Nr. 917, ar ko apstiprina konsolidēto tekstu par ienākuma nodokli; 1986. gada 31. decembra *GURI* kārtējais pielikums Nr. 302)], saņem īres maksas vai maksājumus saistībā ar 1. un 3. punktā minētajiem līgumiem vai arī ja tie iesaistās minēto īres maksu vai maksājumu iekasēšanā, tie pilda šajā pantā paredzētos pienākumus ar pastāvīga uzņēmuma starpniecību. Lai izpildītu no šā panta izrietošos pienākumus, personas nerezidentes, kuras Itālijā tiek uzskatītas par tādām, kurām Itālijā nav pastāvīga uzņēmuma, kā atbildīgo par nodokļiem ieceļ pārstāvi nodokļu jautājumos, kurš izvēlēts no 1973. gada 29. septembra *decreto del Presidente della Repubblica n. 600* [– *Disposizioni comuni in materia di accertamento delle imposte sui redditi* (Republikas prezidenta Dekrēts Nr. 600 – Kopēji noteikumi par ienākuma nodokļa aprēķināšanu; 1973. gada 16. oktobra *GURI* kārtējais pielikums Nr. 268)] 23. pantā uzskaitītajām personām.

5.ter Persona, kas iekasē īres maksu vai maksājumus vai kas iesaistās šīs īres maksas vai maksājumu iekasēšanā, ir atbildīga par 2011. gada 14. marta Lēģislatīvā dekrēta Nr. 23 4. pantā paredzētās nakšņošanas nodevas un nakšņošanas nodevas [..] samaksu, kā arī citu likumā un pašvaldību noteikumos paredzēto pienākumu izpildi.

6. Šā panta 4., 5. un 5.bis punkta īstenošanas noteikumus, tostarp tos, kuri attiecas uz datu pārsūtīšanu un glabāšanu, ko veic starpnieks, nosaka ar nodokļu administrācijas direktora lēmumu, ko pieņem 90 dienu laikā pēc šā dekrēta stāšanās spēkā.”

- 11 2017. gada nodokļu režīms tika grozīts ar *decreto-legge 30 aprile 2019, n. 34 –Misure urgenti di crescita economica e per la risoluzione di specifiche situazioni di crisi* (2019. gada 30. aprīļa Dekrētlikums Nr. 34 par steidzamiem pasākumiem ekonomikas izaugsmes veicināšanai un konkrētu situāciju risināšanai krīzes laikā; 2019. gada 30. aprīļa *GURI* Nr. 100; turpmāk tekstā – “2019. gada dekrētlikums”), pārveidots, izdarot grozījumus, par 2019. gada 28. jūnija likumu (*legge del 28 giugno 2019 n. 58*, 2019. gada 29. jūnija *GURI* kārtējais pielikums Nr. 151).

- 12 Saskaņā ar 2019. gada dekrētlukuma 13.*quater* panta 1. punktu 2017. gada nodokļu režīma 4. panta 5.*bis* punkts ir papildināts šādi:

“Ja pārstāvis nodokļu jautājumos netiek iecelts, personas, kas ir valsts rezidentes un kas ietilpst tajā pašā kategorijā, kurā ietilpst iepriekš minētās personas, ir solidāri atbildīgas ar pēdējām minētajām par nodokļa ieturējuma no īres maksām un no maksājumiem saistībā ar īres līgumiem, kas minēti 1. un 3. punktā, veikšanu un ieturētā nodokļa pārskaitīšanu.”

- 13 Šā dekrētlukuma 13.*quater* panta 4. punktā ir noteikts:

“Lai uzlabotu tūrisma piedāvājuma kvalitāti, nodrošinātu tūristu aizsardzību un cīnītos pret nelikumīgiem izmitināšanas veidiem, kā arī nodokļu vajadzībām ar šo tiek izveidota [...] īpaša datubāze par valsts teritorijā esošajām izmitināšanas struktūrām un ēkām, kuras paredzētas īstermiņa īrei un kuras identificē ar burtu un ciparu virknes kodu, turpmāk sauktu par “identifikācijas kodu”, ko izmanto visos paziņojumos, kuri saistīti ar piedāvājumu un pakalpojumu veicināšanu lietotājiem.”

- 14 Saskaņā ar minētā dekrētlukuma 13.*quater* panta 7. punktu “izmitināšanas struktūru īpašniekiem, personām, kas veic nekustamā īpašuma starpniecības darbības, un personām, kas vada telemātikas portālus, ļaujot sazināties personām, kuras vēlas īrēt īpašumu vai tā daļas, ar personām, kuras izīrē īpašumus vai to daļas, ir pienākums publicēt identifikācijas kodu paziņojumos, kas saistīti ar piedāvājumu un veicināšanu”.

- 15 Visbeidzot saskaņā ar 2019. gada dekrētlukuma 13.*quater* panta 8. punktu “7. punktā minēto noteikumu neievērošanas gadījumā tiek piemērots naudas sods no 500 līdz 5000 EUR” un “pārkāpuma atkārtotā gadījumā sods tiek palielināts, maksājamo summu divkāršojot”.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 16 Prasītājas pamatlietā vada nekustamo īpašumu starpniecības telemātikas portālu *Airbnb*, kas ļauj nodrošināt savstarpēju saziņu starp izīrētājiem, kam ir izīrējamas izmitināšanas vietas, no vienas puses, un personām, kas meklē šādas izmitināšanas vietas, no otras puses, saņemot no klienta maksājumu par mājokļa nodošanu rīcībā pirms īres sākuma un pārskaitot šo maksājumu izīrētājam pēc īres sākuma, ja no īrnieka nav bijis pretenziju.

- 17 Prasītājas pamatlietā cēla prasību *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija), lai atceltu, pirmkārt, nodokļu administrācijas direktora 2017. gada 12. jūlija Lēmumu Nr. 132395, ar ko īsteno 2017. gada nodokļu režīmu, un, otrkārt, 2017. gada 12. oktobra *circolare interpretativa n. 24 dell’Agenzia delle Entrate – Regime fiscale delle locazioni brevi – Art[icolo] 4 [del regime fiscale del 2017]* (nodokļu administrācijas skaidrojošais apkārtraksts Nr. 24, kura priekšmets ir “Īstermiņa īres nodokļu režīms – [2017. gada nodokļu režīma] 4. pants”), redakcijā, kas piemērojama pamatlietā, par šā nodokļu režīma piemērošanu.

- 18 Ar 2019. gada 18. februāra spriedumu šī tiesa noraidīja minēto prasību, uzskatot, ka, pirmkārt, ar 2017. gada nodokļu režīmu nav ieviests “tehnisks noteikums” vai “noteikums par pakalpojumiem”, otrkārt, pienākums nosūtīt līguma datus un ieturēt nodokli nav pretrunā nedz pakalpojumu sniegšanas brīvības principam, nedz brīvas konkurences principam un, treškārt, pienākums iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos, ja persona, kas vada nekustamā īpašuma starpniecības telemātikas portālu, nav Itālijas rezidente vai nav reģistrēta Itālijā, atbilst Tiesas judikatūrā par pakalpojumu sniegšanas brīvību noteiktajām samērīguma un nepieciešamības prasībām.

- 19 Prasītājas pamatlietā par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija).
- 20 Ar 2019. gada 11. jūlija lēmumu, kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 30. septembrī, iesniedzējtiesa iesniedza Tiesā trīs prejudiciālus jautājumus, kuri attiecas uz vairākām Savienības tiesību normām.
- 21 Ar 2020. gada 30. jūnija rīkojumu *Airbnb Ireland* un *Airbnb Payments UK* (C-723/19, nav publicēts, EU:C:2020:509) Tiesa šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atzina par acīmredzami nepieņemamu, precizējot, ka iesniedzējtiesa var tai iesniegt jaunu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kuram pievienotas norādes, kas tai ļautu sniegt lietderīgu atbildi uz uzdotajiem jautājumiem.
- 22 Šādos apstākļos *Consiglio di Stato* (Valsts padome) nolēma atkal apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Kā ir jāinterpretē Direktīvā [2015/1535] minētās vārdkopas informācijas sabiedrības pakalpojumu “tehniskie noteikumi” un informācijas sabiedrības “noteikumi par pakalpojumiem”, un it īpaši – vai minētās vārdkopas ir jāinterpretē tādējādi, ka tās iekļauj arī pasākumus nodokļu jomā, kuri nav tieši vērsti uz informācijas sabiedrības īpašā pakalpojuma regulēšanu, bet kuri reglamentē darbības faktisko īstenošanu dalībvalsts teritorijā, tostarp visiem nekustamo īpašumu starpniecības pakalpojuma sniedzējiem – tātad ieskaitot operatorus nodokļu nerezidentus, kuri savus pakalpojumus sniedz tiešsaistē, – uzliktot pienākumus, kuru funkcija ir veicināt nodokļu, kurus izīrētājiem ir pienākums maksāt, efektīvu iekasēšanu, proti:

- a) datu par starpnieka darbības rezultātā noslēgtajiem īstermiņa īres līgumiem vākšana un vēlāka paziņošana dalībvalsts nodokļu iestādēm;
  - b) nodokļu iestādei maksājamās procentuālās daļas ieturēšana no summām, kuras īrnieki maksā izīrētājiem, un tās vēlāka ieskaitīšana Valsts kasē[?]
- 2) a) Vai LESD 56. pantā paredzētais pakalpojumu sniegšanas brīvības princips, kā arī analogiski principi, kas izriet no Direktīvas [2006/123 un Direktīvas [2000/31], ja tie ir piemērojami šajā jomā, nepieļauj tādu valsts pasākumu, kas nekustamo īpašumu starpniekiem, kuri darbojas Itālijā – tātad ieskaitot operatorus nodokļu nerezidentus, kuri savus pakalpojumus sniedz tiešsaistē –, uzlikt pienākumus vākt datus par starpnieka darbības rezultātā noslēgtajiem īstermiņa īres līgumiem un pēc tam paziņot tos nodokļu iestādēm, lai iekasētu tiešos nodokļus, kas jāmaksā pakalpojuma izmantotājiem?
- b) Vai LESD 56. pantā paredzētais pakalpojumu sniegšanas brīvības princips, kā arī analogiski principi, kas izriet no Direktīvas [2006/123] un Direktīvas [2000/31], ja tie ir piemērojami šajā jomā, nepieļauj tādu valsts pasākumu, kas nekustamo īpašumu starpniekiem, kuri darbojas Itālijā – tātad ieskaitot operatorus nodokļu nerezidentus, kuri savus pakalpojumus sniedz tiešsaistē, – un kuri ir iesaistīti ar to starpniecību noslēgto īstermiņa īres līgumu īres maksas maksājuma posmā, uzlikt pienākumu ieturēt no minētā maksājuma nodokli un pēc tam to ieskaitīt Valsts kasē, lai iekasētu tiešos nodokļus, kas jāmaksā pakalpojuma izmantotājiem?
- c) Ja atbilde uz iepriekšējiem jautājumiem ir apstiprinoša, vai LESD 56. pantā paredzētais pakalpojumu sniegšanas brīvības princips, kā arī analogiski principi, kas izriet no Direktīvas [2006/123] un Direktīvas [2000/31], ja tie ir piemērojami šajā jomā, tomēr var, ievērojot Savienības tiesības, tikt ierobežoti ar tādiem valsts pasākumiem kā iepriekš a) un b) daļā aprakstītie pasākumi, ņemot vērā apstākli, ka pretējā gadījumā tiešo nodokļu iekasēšana no pakalpojuma izmantotājiem ir neefektīva?

- d) Vai LESD 56. pantā paredzētā pakalpojumu sniegšanas brīvības principa, kā arī analogisku principu, kas izriet no Direktīvas [2006/123] un Direktīvas [2000/31], ja tie ir piemērojami šajā jomā, piemērošanu, ievērojot Savienības tiesības, var ierobežot ar tādu valsts pasākumu, kas nekustamo īpašumu starpniekiem, kuri Itālijā ir nodokļu nerezidenti, uzliek pienākumu iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos, kuram starpnieka nodokļu nerezidenta vārdā un uzdevumā ir jāizpilda iepriekš b) daļā aprakstītie valsts pasākumi, ņemot vērā, ka pretējā gadījumā to tiešo nodokļu iekasēšana, kuri jāmaksā pakalpojuma izmantotājiem, ir neefektīva?
- 3) Vai LESD 267. panta trešā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja pastāv Savienības (primāro vai atvasināto) tiesību interpretācijas jautājums, kuru izvirza viena no pamatlietas pusēm, pievienojot precīzu uzdodamo jautājumu tekstu, iesniedzējtiesa katrā ziņā saglabā iespēju patstāvīgi noformulēt šos jautājumus, pēc saviem ieskatiem un pēc labākās sirdsapziņas norādot Savienības tiesību pamatnoteikumus, valsts tiesību normas, kas, iespējams, ir tiem pretrunā, un iesniedzamā jautājuma precīzu formulējumu, ievērojot strīda priekšmeta jomas robežas, vai arī iesniedzējtiesai ir jāpārņem puses ierosinātais jautājuma formulējums?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro prejudiciālo jautājumu

Par Direktīvu 2000/31, 2006/123 un 2015/1535 piemērojamību nodokļu pasākumiem

- 23 Ar pirmo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā Tiesai, vai Direktīvā 2015/1535 minētās vārdkopas informācijas sabiedrības pakalpojumu “tehniskie noteikumi” un informācijas sabiedrības “noteikumi par pakalpojumiem” ir jāsaprot tādējādi, ka tās attiecas arī uz nodokļu pasākumiem, kuru mērķis nav reglamentēt konkrētu informācijas sabiedrības pakalpojumu, bet kuri var reglamentēt attiecīgās darbības faktisko veikšanu attiecīgās dalībvalsts teritorijā.
- 24 Otrā prejudiciālā jautājuma a)–d) daļā iesniedzējtiesa min Direktīvas 2000/31 un 2006/123, “ja [tajās ietvertie principi] ir piemērojami šajā jomā”.
- 25 Pirmām kārtām, attiecībā uz Direktīvu 2000/31, kā Tiesai ir bijusi izdevība norādīt 2022. gada 27. aprīļa sprieduma *Airbnb Ireland (C-674/20, turpmāk tekstā – “spriedums *Airbnb Ireland*”, EU:C:2022:303) 27.–30. punktā, šī direktīva, pirmkārt, tika pieņemta, pamatojoties citastarp uz EKL 95. pantu – tā noteikumi tika pārņemti LESD 114. pantā, kura 2. punktā “fiskālie noteikumi”, kas attiecas ne tikai uz visām nodokļu jomām, bet arī uz visiem šīs jomas aspektiem, ir izslēgti no tā piemērošanas jomas. Otrkārt, šāda interpretācija izriet arī no tā, ka LESD 114. panta 2. punkts ir daļa no LESD VII sadaļas, kuras priekšmets ir “Kopīgi noteikumi par konkurenci, nodokļiem un tiesību aktu tuvināšanu” 3. nodaļas “Tiesību aktu tuvināšana”, kas seko 2. nodaļai “Noteikumi par nodokļiem”, un tādējādi viss, kas attiecas uz 3. nodaļu, proti, tiesību aktu tuvināšana, neattiecas uz to, kas ietilpst 2. nodaļas piemērošanas jomā, proti, uz noteikumiem par nodokļiem. Treškārt, tas pats pamatojums attiecas uz atvasinātajiem tiesību aktiem, kas pieņemti, pamatojoties uz EKL 95. pantu un pēc tam LESD 114. pantu, un šo pamatojumu atbalsta Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta a) apakšpunktā izmantotā plašā termina, proti, “nodokļu aplikšanas joma”, burtiskā interpretācija. Ceturtkārt, šos apsvērumus apstiprina Direktīvas 2000/31 12. un 13. apsvērumi.*

- 26 Otrām kārtām, runājot par Direktīvu 2006/123, pirmkārt, jānorāda, ka saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta 3. punktā ietverto formulējumu no tās piemērošanas jomas ir izslēgta “nodokļu joma”.
- 27 Otrkārt, minētās direktīvas 29. apsvēruma formulējums ir skaidrs attiecībā uz šīs izslēgšanas iemeslu, jo tajā ir atgādināts, ka LESD paredzēta īpaša juridiskā bāze nodokļu jautājumiem un ka šajā jomā jau ir pieņemti Savienības tiesību instrumenti, tāpēc nodokļu joma no šīs direktīvas piemērošanas jomas ir jāizslēdz.
- 28 Ņemot vērā, cik vispārīgi ir termini “nodokļu joma” un “nodokļu aplikšanas joma”, kā arī skaidros juridiskos pamatus, kas šajā ziņā paredzēti LESD, šā sprieduma 25. punktā minētie apsvērumi attiecas arī uz “nodokļu jomas” izslēgšanu no Direktīvas 2006/123.
- 29 Trešām kārtām, par Direktīvu 2015/1535 jānorāda, ka tā attiecas uz “[LESD] un jo īpaši tā 114., 337. un 43. pantu”. Tādējādi vispirms jāatzīmē, ka LESD 114. panta 2. punktā paredzētā izslēgšana attiecībā uz “fiskāliem noteikumiem” ir piemērojama arī attiecībā uz šo direktīvu šā sprieduma 25. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.
- 30 Turklāt Direktīvas 2015/1535 saturs netieši apstiprina “fiskālo noteikumu” izslēgšanu no tās darbības jomas, jo šīs direktīvas 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta iii) punkta formulējumā starp *de facto* tehniskajiem noteikumiem ir minētas tehniskās specifikācijas vai citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, kas “saistīti ar fiskāliem vai finansiāliem pasākumiem”. Tātad runa nav par fiskāliem pasākumiem kā tādiem, bet gan pasākumiem, kas saistīti ar fiskāliem pasākumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 8. oktobris, *Admiral Sportwetten u.c.*, C-711/19, EU:C:2020:812, 38. punkts), un līdz ar to tie paši par sevi neietilpst minētās direktīvas piemērošanas jomā.
- 31 Tāpēc ir jānosaka, vai tādi pasākumi, kādi Itālijas tiesībās ieviesti ar 2017. gada nodokļu režīmu, ietilpst “nodokļu aplikšanas jomā” Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta a) apakšpunkta izpratnē vai “nodokļu jomā” Direktīvas 2006/123 2. panta 3. punkta izpratnē un tādējādi ir “fiskālie noteikumi” LESD 114. panta izpratnē, kas nepārprotami minēti Direktīvā 2015/1535.
- 32 Kā izriet no šā sprieduma 10. punkta, ar 2017. gada nodokļu režīmu tiek grozīti Itālijas nodokļu tiesību akti par īstermiņa ires līgumiem neatkarīgi no tā, vai tie tiek noslēgti, kā teikts šā režīma 4. panta 1. punktā, “tieši vai izmantojot personas, kas sniedz nekustamo īpašumu starpniecības pakalpojumus, vai personas, kas pārvalda telemātikas portālus”.
- 33 Visām iepriekš minētajām personām ir triju veidu pienākumi: pirmkārt, pienākums vākt un paziņot nodokļu iestādēm datus par ires līgumiem, kas noslēgti ar viņu starpniecību; otrkārt, ņemot vērā to iesaisti ires maksājumu iekasēšanā, pienākums ieturēt nodokli, kas maksājams no summām, kuras irnieki maksā izīrētājam, un samaksāt šo nodokli Valsts kasei vai nu pēc fiksētas likmes, vai arī avansā atkarībā no izīrētāju izvēles, un, visbeidzot, ja Itālijā nav pastāvīga uzņēmuma, pienākums iecelt tur pārstāvi nodokļu jautājumos.
- 34 Pirmām kārtām, attiecībā uz pienākumu vākt un paziņot nodokļu iestādēm datus par ires līgumiem, kas noslēgti nekustamā īpašuma starpniecības rezultātā, ir svarīgi uzsvērt, ka, lai gan šāds pasākums pats par sevi nav vērst uz nodokļu maksātājiem, bet gan uz fiziskām vai juridiskām personām, kas ir darbojušās kā īstermiņa ires starpnieki, un ka tā mērķis ir sniegt informāciju nodokļu iestādēm, jo pretējā gadījumā tiek piemērots naudas sods, tomēr, pirmkārt, pārvaldes iestāde, kurai šī informācija ir adresēta, ir nodokļu iestāde, otrkārt, šis pasākums ir daļa no nodokļu tiesiskā regulējuma, proti, 2017. gada nodokļu režīma, un, treškārt, informācija, uz kuru

attiecas pienākums to sniegt, pēc būtības nav nošķirama no minētā tiesiskā regulējuma, jo tikai pēc šīs informācijas var identificēt faktisko nodokļa maksātāju, norādot ires objekta vietu un izīrētāju identitāti, noteikt šā nodokļa aprēķina bāzi, pamatojoties uz saņemtajām summām, un attiecīgi noteikt tā apmēru (pēc analogijas skat. spriedumu *Airbnb Ireland*, 33. punkts).

- 35 Uz šo pienākumu tāpat attiecas “fiskālie noteikumi” LESD 114. panta izpratnē.
- 36 Otrām kārtām, attiecībā uz pienākumu ienākumu gūšanas vietā ieturēt nodokli, kas jāmaksā par summām, kuras irnieki ir samaksājuši izīrētājiem, un pārskaitīt šo nodokli Valsts kasei vai nu pēc fiksētas likmes 21 % apmērā, vai arī kā nodokļa avansu, kura likme ir augstāka – atbilstoši izīrētāja izvēlei –, jākonstatē, ka šajā gadījumā runa ir – kā ģenerālvokāts norādījis secinājumu 52. punktā – par pasākumiem, kam ir “fiskāls raksturs visaugstākajā mērā”, jo to mērķis ir nodokļa ieturēšana nodokļu administrācijas vārdā un pēc tam – šīs summas pārskaitīšana šai administrācijai.
- 37 Trešām kārtām, attiecībā uz Itālijā neregistrētu nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzēju pienākumu iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos jāatzīmē, ka tas ir arī nodokļu pasākums, jo tā mērķis ir nodrošināt efektīvu nodokļu iekasēšanu saistībā ar nodokļa ieturējumu ienākuma gūšanas vietā, kuru kā “atbildīgie par nodokli” veic citā dalībvalstī reģistrēti pakalpojumu sniedzēji, it īpaši tie, kas vada telemātikas portālus.
- 38 No iepriekš izklāstītā izriet, ka ar 2017. gada nodokļu režīmu ieviestie triju veidu pienākumi Itālijas tiesībās ietilpst “nodokļu aplikšanas jomā” Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punkta a) apakšpunkta izpratnē, “nodokļu jomā” Direktīvas 2006/123 2. panta 3. punkta izpratnē un tādējādi ir “fiskālie noteikumi” LESD 114. panta izpratnē, uz ko nepārprotami atsaucas Direktīva 2015/1535. Tātad šie pasākumi ir izslēgti no šo trīs direktīvu attiecīgās piemērošanas jomas.
- 39 Tātad, lai atbildētu uz pirmo un otro prejudiciālo jautājumu, ir jāpārbauda tikai tādu pasākumu kā 2017. gada nodokļu režīms likumība, ņemot vērā LESD 56. pantā noteikto aizliegumu.
- 40 Jāsecina, ka ar šiem jautājumiem iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādus pasākumus kā šā sprieduma 33. punktā minētie triju veidu pienākumi.

Par tādu pasākumu likumību, kas izriet no 2017. gada nodokļu režīma, ņemot vērā LESD 56. pantā noteikto aizliegumu

- 41 Vispirms jāatgādina, ka LESD 56. pants dalībvalstīm ir jāievēro pat tad, ja tiek pieņemts tāds tiesiskais regulējums kā 2017. gada nodokļu režīms, lai gan tas attiecas uz tiešajiem nodokļiem. Proti, atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, lai gan tiešie nodokļi ietilpst dalībvalstu kompetencē, tām tomēr šī kompetence ir jāīsteno atbilstoši Savienības tiesībām (spriedums, 2014. gada 23. janvāris, Komisija/Belģija, C-296/12, EU:C:2014:24, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 42 Tātad ir secīgi jāaplūko šie triju veidu pienākumi, kas noteikti ar 2017. gada nodokļu režīmu.
- 43 Pirmām kārtām, attiecībā uz pienākumu vākt un paziņot nodokļu iestādēm datus par ires līgumiem, kas noslēgti nekustamā īpašuma starpniecības rezultātā, vispirms no 2017. gada nodokļu režīma formulējuma izriet, ka tas uzliek šo pienākumu visām trešām personām, kas iesaistījušās īstermiņa nekustamā īpašuma ires procesā Itālijas teritorijā, neatkarīgi no tā, vai tās ir fiziskas vai juridiskas personas, vai tās ir vai nav šīs teritorijas rezidenti vai reģistrētas šajā

- teritorijā, un neatkarīgi no tā, vai tās iesaistās digitāli vai izmantojot citus līdzekļus, kas ļauj sazināties īres līguma pusēm. Reforma, kas ietverta 2017. gada nodokļu režīmā, kā izriet no tā pieņemšanas pamatojuma, attiecas uz visu īstermiņa īres darījumu aplikšanu ar nodokļiem, un, kā izriet no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, tā ir daļa no vispārējās stratēģijas, kuras mērķis ir apkarot šajā nozarē izplatīto izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, citastarp ieviešot šādu pienākumu.
- 44 Tādējādi šāds tiesiskais regulējums nav diskriminējošs un kā tāds neattiecas uz starpniecības pakalpojumu sniegšanas nosacījumiem, bet tikai uzliek pakalpojumu sniedzējiem pienākumu pēc pakalpojuma sniegšanas saglabāt par to ziņas, lai no attiecīgajiem īpašniekiem varētu precīzi iekasēt nodokļus par attiecīgo īpašumu izīrēšanu (pēc analogijas skat. spriedumu *Airbnb Ireland*, 41. punkts).
- 45 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka valsts tiesību akti, kuri ir piemērojami visiem saimnieciskās darbības subjektiem, kas veic darbību valsts teritorijā, kuru mērķis nav regulēt kārtību, kādā attiecīgie uzņēmumi sniedz pakalpojumus, un kuru ierobežojošā iedarbība, ko tie varētu radīt pakalpojumu sniegšanas brīvībai, ir ārkārtīgi nejauša un ļoti netieša, lai tajos noteikto pienākumu varētu uzskatīt par tādu, kas varētu būt šķērslis šai brīvībai, nav pretrunā LESD 56. pantā noteiktajam aizliegumam (spriedums *Airbnb Ireland*, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 46 Prasītājas pamatlietā iebilst, ka gandrīz visas attiecīgās tiešsaistes platformas, it īpaši tās, kurās veic arī maksājumus, ir reģistrētas citās dalībvalstīs, nevis Itālijā un ka tādējādi 2017. gada nodokļu režīms it īpaši ietekmē tādas starpniecības pakalpojumus kā tie, ko tās sniedz. Tiesas sēdē tās piebilda, ka patiesībā šis nodokļu režīms ir paredzēts tikai un vienīgi platformām, kurās veic maksājumus.
- 47 Šajā ziņā, protams, tehnoloģiju attīstība, kā arī pašreizējā nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu tirgus struktūra liek konstatēt, ka starpnieki, kas sniedz pakalpojumus, izmantojot telemātikas portālu, atbilstoši tādām tiesiskajām regulējumiem kā pamatlietā aplūkotais, spēj izpildīt tādu pienākumu nodot informāciju nodokļu administrācijai, kas ir biežāks un plašāks nekā tas, kāds ir noteikts citiem starpniekiem. Tomēr šis plašākais pienākums tikai atspoguļo lielāku skaitu darījumu, ko veic minētie starpnieki, un attiecīgo to tirgus daļu (spriedums *Airbnb Ireland*, 44. punkts).
- 48 Turklāt šajā lietā pretēji tam, ko Tiesa konstatēja 2019. gada 12. septembra spriedumā *VG Media* (C-299/17, EU:C:2019:716, 37. punkts), 2017. gada nodokļu režīma formulējums nav neitrāls tikai no pirmā acu uzmetiena, jo tas faktiski ir vērsti uz visiem nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, it īpaši, kā Komisija norādīja tiesas sēdē, nekustamā īpašuma aģentūrām.
- 49 Turpinot – Tiesa jau reiz ir uzsvērusi, ka LESD 56. pants turpretī neattiecas uz pasākumiem, kas tikai rada papildu izdevumus attiecīgā pakalpojuma sniegšanai un kas vienādi ietekmē pakalpojumu sniegšanu starp dalībvalstīm un to sniegšanu vienas dalībvalsts teritorijā (spriedums *Airbnb Ireland*, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 50 Visbeidzot, lai gan pienākums visiem nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem vākt un sniegt nodokļu administrācijai informāciju par datiem, kas attiecas uz īres līgumiem, kuri noslēgti to starpniecības rezultātā, var radīt papildu izmaksas, it īpaši saistībā ar attiecīgo datu izgūšanu un uzglabāšanu, jānorāda, ka – it īpaši attiecībā uz starpniecības pakalpojumiem, kas

tiek sniegti digitāli, – attiecīgos datus glabā un digitalizē tādi starpnieki kā prasītājas pamatlietā, tādējādi jebkurā gadījumā papildu izmaksas, ko šiem starpniekiem radītu šis pienākums, nešķiet lielas.

- 51 Tādējādi pirmais pienākumu veids neietver LESD 56. pantā garantētās pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu.
- 52 Otrām kārtām, attiecībā uz pienākumu ieturēt nodokli, kas maksājams no summām, kuras īrnieki samaksājuši izīrētājiem, un iemaksāt šo nodokli Valsts kasē, pirmkārt, to pašu iemeslu dēļ, kas izklāstīti šā sprieduma 43.–48. punktā, jānorāda, ka 2017. gada nodokļu režīms šajā ziņā attiecas uz visām trešām personām, kas iesaistītas nekustamā īpašuma īstermiņa īres procesā, neatkarīgi no tā, vai tās ir fiziskas vai juridiskas personas, vai tās ir vai nav Itālijas rezidentes vai arī ir reģistrētas Itālijas teritorijā, un neatkarīgi no tā, vai tās iesaistās, izmantojot digitālos vai citus saziņas līdzekļus, ar nosacījumu, ka tās, sniedzot pakalpojumus, ir izvēlējušās iekasēt īres maksu vai maksājumus, pamatojoties uz līgumiem, uz kuriem attiecas 2017. gada nodokļu režīms, vai iesaistīties šīs īres maksas vai maksājumu iekasēšanā.
- 53 Otrkārt, tomēr, kā Komisija norāda savos apsvērumos, ir taisnība, ka tad, ja pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kas nav Itālija, tas darbojas kā “par nodokļiem atbildīgais” saskaņā ar 2017. gada nodokļu sistēmas 4. panta 5.*bis* punktu, savukārt, ja tas ir reģistrēts Itālijā, saskaņā ar šā režīma 4. panta 5. punktu tas darbojas kā “nodokļu iekasētājs”, proti, kā nodokļu maksātāja aizstājējs, un tādējādi tas Valsts kases priekšā aizstāj nodokļu maksātāju un kļūst par nodokļu maksātāju.
- 54 Pat tad, ja, tāpat kā ģenerālvokāts norādījis secinājumā 56. punktā, ir jāuzskata, ka otrais pienākumu veids nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem uzliek daudz lielāku slogu nekā vienkāršs informācijas sniegšanas pienākums, kaut vai tikai tādēļ, ka tas rada finansiālu atbildību ne tikai pret valsti, kurā jāmaksā nodoklis, bet arī pret klientiem, no 2017. gada nodokļu režīma neizriet – un tas jāizvērtē iesniedzējtiesai –, ka šis slogs nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, kuri reģistrēti citā dalībvalstī, nevis Itālijā, ir lielāks nekā uzņēmumiem, kas tur ir reģistrēti, neraugoties uz to atšķirīgajiem nosaukumiem. Šis nodokļu režīms uzliek tiem tos pašus pienākumus ieturēt nodokli ienākumu gūšanas vietā nodokļu administrācijas vārdā un maksāt tai cedulāro nodokli 21 % apmērā, ieturējumu veicot pēc fiksētas likmes, ja attiecīgā nekustamā īpašuma īpašnieks ir izvēlējis izmantot preferenciālo likmi, un kā avansa maksājumu, ja tas nav izdarīts.
- 55 Tātad attiecībā uz otrā veida pienākumiem nešķiet, ka tāds tiesiskais regulējums kā 2017. gada nodokļu režīms, kura vienīgā iedarbība ir radīt papildu izmaksas saistībā ar attiecīgo pakalpojumu sniegšanu un kurš vienādi ietekmē pakalpojumu sniegšanu starp dalībvalstīm un pakalpojumu sniegšanu vienas dalībvalsts teritorijā, varētu tikt uzskatīts par tādu, ar ko tiek aizliegta, traucēta vai padarīta mazāk pievilcīga pakalpojumu sniegšanas brīvības īstenošana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 3. marts, *Google Ireland*, C-482/18, EU:C:2020:141, 25. un 26. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 56 Trešām kārtām, attiecībā uz pienākumu iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos Itālijā no 2017. gada nodokļu režīma 4. panta 5. un 5.*bis* punkta formulējuma izriet, ka šis pienākums ir uzlikts tikai konkrētiem nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, kuriem nav pastāvīga uzņēmuma Itālijā un kuri tiek saukti par “atbildīgajiem par nodokļiem”, savukārt Itālijā reģistrētiem šādu pakalpojumu sniedzējiem, kuri tiek saukti par “nodokļu iekasētājiem”, proti, nodokļu maksātāja aizstājējiem, šis pienākums netiek piemērots.

- 57 Šajā ziņā ir svarīgi precizēt, ka trešais pienākumu veids neattiecas uz visiem nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, kas nav reģistrēti Itālijā un ir iesaistīti Itālijā esošā nekustamā īpašuma īstermiņa izīrēšanas procesā. Pienākums iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos ir atkarīgs no šo pakalpojumu sniedzēju izvēles, vai iekasēt vai neiekasēt īres maksu vai maksājumus saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas 2017. gada nodokļu režīms, vai iesaistīties šo nomas maksu vai maksājumu iekasēšanā, kas praksē nozīmē pildīt otrā veida pienākumus un veikt fiksētu ieturējumu no saņemtajām summām, ja attiecīgā īpašuma īpašnieks ir izvēlējis preferenciālo likmi 21 % apmērā, un kā avansa maksājumu, ja tas tā nav.
- 58 Tomēr jāatzīmē, ka 2017. gada nodokļu režīmā nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, kas veic šos iekasēšanas vai iesaistīšanās pasākumus, atkarībā no tā, vai tiem Itālijā ir vai nav pastāvīgs uzņēmums, ir atšķirīga attieksme.
- 59 Tādējādi nav strīda par to, ka nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, kuriem nav pastāvīga uzņēmuma Itālijā un kuri vēlas sniegt šādus iekasēšanas vai iesaistīšanās pakalpojumus, uzliekot pienākumu iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos šajā dalībvalstī, 2017. gada nodokļu režīms tiem uzliek pienākumu veikt darbības un faktiski segt izmaksas, kas saistītas ar šā pārstāvja atalgojumu. Šādi ierobežojumi attur šos tirgus dalībniekus no nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniegšanas Itālijā, vismaz tādā veidā, kā viņi vēlas. No tā izriet, ka minētais pienākums ir jāuzskata par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu, kas principā ir aizliegts ar LESD 56. pantu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2011. gada 5. maijs, Komisija/Portugāle, C-267/09, EU:C:2011:273, 37. punkts).
- 60 Ņemot to vērā, iesniedzējtiesa pamatoti ir norādījusi, ka Tiesa savā judikatūrā nav noteikusi nesaderības principu starp valsts normatīvajos aktos paredzēto pienākumu iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos attiecībā uz fiziskām vai juridiskām personām, kas ir rezidentes vai ir reģistrētas dalībvalstī, kura nav valsts, kurā jāmaksā nodoklis, un pakalpojumu sniegšanas brīvību, jo katrā gadījumā Tiesa, ņemot vērā attiecīgā pienākuma īpatnības, pārbaudīja, vai ar to saistītais ierobežojums ir attaisnojams, ņemot vērā primārus vispārējo interešu apsvērumus, kuri izriet no attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma un uz kuriem Tiesā ir atsaukusies attiecīgā dalībvalsts (spriedumi, 2007. gada 5. jūlijs, Komisija/Belģija, C-522/04, EU:C:2007:405, 47.–58. punkts; 2011. gada 5. maijs, Komisija/Portugāle, C-267/09, EU:C:2011:273, 38.–46. punkts, kā arī 2014. gada 11. decembris, Komisija/Spānija, C-678/11, EU:C:2014:2434, 42.–62. punkts).
- 61 Tāpēc ir jāizvērtē “atbildīgajiem par nodokli” noteiktais pienākums iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos, ņemot vērā šā sprieduma 60. punktā atgādināto judikatūru.
- 62 Pirmkārt, attiecībā uz iemesliem, ko konkrētā dalībvalsts ir izvirzījusi, lai pamatotu šā sprieduma 59. punktā minēto ierobežojumu, jāatzīmē, ka tie ir saistīti ar cīņu pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas īstermiņa nomas nozarē, kurā, kā norāda iesniedzējtiesa, ir “strukturāli augsts nodokļu nemaksāšanas līmenis”. Šajā ziņā jāuzsver, ka Tiesa vairākkārt ir nospriedusi – lai attaisnotu ierobežojumus LESD garantēto pamatbrīvību īstenošanai, var atsaukties uz izvairīšanās no nodokļu maksāšanas apkarošanu un nodokļu kontroles efektivitātes nodrošināšanu (spriedums, 2014. gada 11. decembris, Komisija/Spānija, C-678/11, EU:C:2014:2434, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 63 Turklāt nepieciešamība nodrošināt nodokļu iekasēšanas efektivitāti ir primārs vispārējo interešu apsvērums, kas var attaisnot pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu (spriedums, 2014. gada 11. decembris, Komisija/Spānija, C-678/11, EU:C:2014:2434, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 64 Tieši šā mērķa sasniegšanai ir paredzēts pienākums nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, kuri veic šā sprieduma 58. punktā minētos iekasēšanas vai iesaistīšanās pasākumus un kuriem nav pastāvīga uzņēmuma Itālijā, šajā valstī iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos. Tā kā šie pakalpojumu sniedzēji kā “atbildīgie par nodokli” ir atbildīgi par nodokļu ieturēšanu ienākuma gūšanas vietā Itālijas iestāžu vārdā, Itālijas iestādes ar pārstāvja nodokļu jautājumos starpniecību vēlas nodrošināt šā uzdevuma izpildi un to, lai iekasētās un pienācīgi ieturētās summas tiktu pareizi pārskaitītas nodokļu iestādēm, atgādinot, ka šāda kontroles darbība ir atvieglota Itālijā reģistrētiem nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, jo, tiklīdz tie veic šādus ieturējumus, tie *ipso jure*, kā izriet no šā sprieduma 53. punkta, iegūst “nodokļu iekasētāju”, proti, nodokļu maksātāju aizstājēju, statusu.
- 65 Turklāt ir paradoksāli, ka prasītājas pamatlietā Itālijas iestādēm pārmet, ka tās, pieņemot 2017. gada nodokļu režīmu, ir noteikušas vispārēju pieņēmumu par izvairīšanos no nodokļu maksāšanas vai krāpšanas nodokļu jautājumos, pamatojoties uz to, ka pakalpojumu sniedzējs ir reģistrēts citā dalībvalstī, taču šis pieņēmums ir aizliegta ar LESD 56. pantu (spriedums, 2014. gada 19. jūnijs, *Strojírny Prostějov* un *ACO Industries Tábor*, C-53/13 un C-80/13, EU:C:2014:2011, 56. punkts un tajā minētā judikatūra), turpretī šajā režīmā tām ir uzticēts uzdevums nodokļu administrācijas vārdā ieturēt nodokli ienākuma gūšanas vietā no summas, kas atbilst maksājamam nodoklim, un to iemaksāt Valsts kasē, proti, uzdevums, kura kontroli Itālijas likumdevējs ir centies atvieglot ar pārstāvja nodokļu jautājumos Itālijā iecelšanu.
- 66 Tāpēc būtu jāuzskata, ka ar tādu nodokļu pasākumu kā trešā veida pienākumi, kas izriet no 2017. gada nodokļu režīma, tiek īstenots leģitīms mērķis, kas ir saderīgs ar LESD, un ka tas ir pamatots ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem.
- 67 Otrkārt, nav apstrīdams, ka šādi pienākumi tādos apstākļos kā pamatlietā var nodrošināt, ka tiek sasniegts mērķis apkarot izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.
- 68 It īpaši ir svarīgi uzsvērt – kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumā 2. un 3. punktā –, ka tādu nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzēju, kas izmanto telemātikas portālu, kā prasītājas pamatlietā, izmantošanas apjoms ir strauji pieaudzis un ka šie pakalpojumi, kas, tā kā tiek sniegti, izmantojot internetu, tādējādi principā var būt pārrobežu, tomēr atbilst īres darījumiem, kuru objektiem ir precīza fiziska atrašanās vieta un kuri tādējādi var tikt aplikti ar nodokļiem saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts nodokļu tiesībām.
- 69 Turklāt neatkarīgi no tā, vai attiecīgos nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumus sniedz pakalpojumu sniedzēji, kas darbojas ar telemātikas portālu starpniecību, kā tas ir prasītāju pamatlietā gadījumā, vai kā tradicionālāki saimnieciskās darbības veicēji, kādi ir nekustamā īpašuma aģenti, jānorāda, ka šī īre bieži vien ir īslaicīga 2017. gada nodokļu sistēmas 4. panta 1. punkta izpratnē. Tāpēc neatkarīgi no attiecīgo pakalpojumu sniedzēju starpniecības metodes izīrētājs irniekiem, kuri var būt citu dalībvalstu rezidenti, vienu un to pašu nekustamo īpašumu, kas atrodas Itālijā, taksācijas gada laikā var izīrēt vairākkārt, izmantojot pakalpojumu sniedzējus, kuri paši attiecīgā gadījumā ir reģistrēti citas dalībvalsts teritorijā, tomēr kuri ir atbildīgi par to, lai nodokļa summa, kas atbilst iznomātāja maksājamā nodokļa summai, tiktu ieturēta ienākuma gūšanas vietā un samaksāta nodokļu iestādēm. Tāpēc ir jāuzskata, ka nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzēju, kuriem nav pastāvīga uzņēmuma Itālijā, pienākums tur iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos ir piemērots, lai nodrošinātu mērķa īstenošanu – cīnīties pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas – un ļautu precīzi iekasēt nodokļus.

- 70 Treškārt, ir svarīgi pārbaudīt, vai tāds pasākums kā trešā veida pienākumi, kas izriet no 2017. gada nodokļu režīma, nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai.
- 71 Vispirms šāda pasākuma samērīguma pārbaude ļauj secināt, ka atšķirībā no lietām, kurās tika pasludināti šā sprieduma 60. punktā minētie spriedumi un kurās fiziskās vai juridiskās personas, uz ko attiecas pienākums iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos nodokļu uzlikšanas dalībvalsts teritorijā, bija nodokļu maksātāji, šajā lietā šis pienākums attiecas uz pakalpojumu sniedzējiem, kuri ir darbojušies kā atbildīgie par nodokļiem un kuri šajā statusā Valsts kases vārdā jau ir ieturējuši summu, kas atbilst nodokļu maksātāju, proti, attiecīgo nekustamo īpašumu īpašnieku, maksājamam nodoklim. Tomēr pat šādā gadījumā minētā pienākuma samērīgums nozīmē, ka nav tādu pasākumu, kuri atbilstu mērķim apkarot krāpšanu nodokļu jautājumos un nodrošināt precīzu nodokļu iekasēšanu, ko veic attiecīgā nodokļu administrācija, un kuri mazāk ierobežotu pakalpojumu sniegšanas brīvību nekā pienākums iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos, kurš ir rezidents vai ir reģistrēts nodokļa maksāšanas dalībvalsts teritorijā.
- 72 Turpinot – tā kā šis pienākums vienlīdz attiecas uz visiem nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, kuriem nav pastāvīga uzņēmuma Itālijā un kuri, sniedzot savus pakalpojumus, izvēlas iekasēt īres maksu vai maksājumus, pamatojoties uz līgumiem, uz ko attiecas 2017. gada nodokļu režīms, vai iesaistīties šo īres maksu vai maksājumu iekasēšanā, nenošķirot, piemēram, pēc nodokļu ieņēmumu apjoma, ko šie pakalpojumu sniedzēji ik gadu ietur vai varētu ieturēt Valsts kases vārdā, trešā veida pienākumi, kas izriet no 2017. gada nodokļu režīma, ir jāuzskata par tādiem, kas pārsniedz to, kas bija nepieciešams, lai sasniegtu šā režīma mērķus.
- 73 Visbeidzot, kaut gan liels darījumu un to īpašumu skaits, ar kuriem var veikt darījumus, izmantojot attiecīgos nekustamā īpašuma starpniekus, tiešām sarežģī nodokļu administrācijas uzdevumu, tas pretēji Itālijas valdības apgalvojumiem nenozīmē, ka ir jāpiemēro tāds pasākums kā pienākums iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos, kas rezidē vai ir reģistrēts šīs valsts teritorijā, ņemot vērā, pirmkārt, to, ka pirmais pienākumu veids ir īpaši paredzēts, lai nodokļu iestādēm sniegtu visu informāciju, kas nepieciešama to nodokļu maksātāju identificēšanai, kuriem jāmaksā nodoklis, un noteiktu šā nodokļa aprēķina bāzi, otrkārt, ka otrais pienākumu veids ļauj nodrošināt nodokļa ieturēšanu ienākuma gūšanas vietā un, treškārt, ka Itālijas likumdevējs nav paredzējis iespēju, ka šis nodokļu pārstāvis, ar kura starpniecību tas var nodrošināt, ka šie pakalpojumu sniedzēji nodokļus iekasē pareizi un pareizi pārskaita attiecīgās summas Itālijas Valsts kasei, var būt rezidents vai būt reģistrēts dalībvalstī, kas nav Itālija.
- 74 Šajā ziņā vienkāršam apgalvojumam, ka rezidences nosacījums ir labākā garantija, ka tiks efektīvi izpildīti nodokļu pienākumi, kas ir jāpilda pārstāvim nodokļu jautājumos, nav nozīmes. Lai gan šāda pārstāvja kontrole, ko veic dalībvalsts nodokļu iestādes, patiešām var būt sarežģītāka, ja pārstāvis atrodas citā dalībvalstī, no judikatūras izriet, ka administratīvās grūtības nav iemesls, ar ko var attaisnot Savienības tiesībās garantētas pamatbrīvības ierobežošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, Komisija/Spānija, C-678/11, EU:C:2014:2434, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 75 Šādos apstākļos nešķiet, ka attiecīgo pakalpojumu sniedzēju kā atbildīgo par nodokļiem pienākumu izpildes uzraudzību nevarētu nodrošināt ar līdzekļiem, kas mazāk kaitētu LESD 56. pantam nekā Itālijā rezidējoša pārstāvja nodokļu jautājumos iecelšana.

- 76 Tāpēc ir jākonstatē, kā to dara ģenerālvokāts secinājumu 82. punktā, ka pienākums iecelt pārstāvi nodokļu jautājumos tādos apstākļos, kādi ir 2017. gada nodokļu režīmā, ir pretrunā LESD 56. pantam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 5. jūlijs, Komisija/Belģija, C-522/04, EU:C:2007:405, un 2014. gada 11. decembris, Komisija/Spānija, C-678/11, EU:C:2014:2434).
- 77 Nemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un otro prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka
- pirmkārt, tam nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā noteikts, ka nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem neatkarīgi no to reģistrācijas vietas un starpniecības veida attiecībā uz īres līgumiem, kas noslēgti uz laiku līdz 30 dienām un attiecas uz nekustamo īpašumu, kurš atrodas šīs dalībvalsts teritorijā, ir pienākums vākt un pēc tam paziņot valsts nodokļu iestādēm datus par īres līgumiem, kas noslēgti ar to starpniecību, un, ja šie pakalpojumu sniedzēji ir iekasējuši attiecīgās īres maksas vai maksājumus vai ir iesaistījušies to iekasēšanā, tiem ir pienākums ieturēt nodokli ienākuma gūšanas vietā, kas maksājams no īrnieku maksājumiem izīrētājiem, un ieskaitīt to attiecīgās dalībvalsts Valsts kasē;
  - otrkārt, tam ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā noteikts, ka nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem attiecībā uz īres līgumiem, kas noslēgti uz laiku līdz 30 dienām un attiecas uz nekustamo īpašumu, kurš atrodas šīs dalībvalsts teritorijā, ja šie pakalpojumu sniedzēji ir iekasējuši attiecīgo īres maksu vai maksājumus vai ir iesaistījušies to iekasēšanā un tie ir rezidenti vai ir reģistrēti tādas dalībvalsts teritorijā, kura nav nodokļa maksāšanas dalībvalsts, ir jāieceļ pārstāvis nodokļu jautājumos, kas ir nodokļa maksāšanas dalībvalsts rezidents vai ir tajā reģistrēts.

Par trešo prejudiciālo jautājumu

- 78 Ar trešo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai LESD 267. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja pastāv Savienības tiesību interpretācijas jautājums, kuru izvirza viena no pamatlietas pusēm, valsts tiesa, kuras nolēmumi saskaņā ar valsts tiesībām nav pārsūdzami tiesā, saglabā iespēju patstāvīgi noformulēt Tiesai uzdodamos prejudiciālos jautājumus vai arī tai ir jāpārņem jautājumi tā, kā tos ir formulējusi pamatlietas puse, kura lūdz tos uzdot.
- 79 Kā tiesa nesen atgādinājusi, ja nepastāv nekādas valsts tiesas nolēmuma pārsūdzēšanas iespējas tiesā, tai principā ir pienākums vērsties Tiesā LESD 267. panta trešās daļas izpratnē, ja tajā ir izvirzīts jautājums par Savienības tiesību interpretāciju (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Conorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 80 Valsts tiesa, kuras nolēmumi saskaņā ar valsts tiesībām nav pārsūdzami, ir atbrīvota no šā pienākuma tikai tad, ja tā konstatē, ka uzdotais jautājums nav nozīmīgs vai ka Tiesa jau ir interpretējusi attiecīgās Savienības tiesību normas, vai ka Savienības tiesību pareiza interpretācija ir tik acīmredzama, ka nerodas nekādas šaubas (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Conorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 33. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 81 Šajā ziņā jāatgādina – no LESD 267. panta otrās un trešās daļas savstarpējās saiknes izriet, ka šā panta trešajā daļā minētajām tiesām ir tāda pati novērtējuma brīvība kā jebkurai citai valsts tiesai, lai lemtu par to, vai sprieduma pieņemšanai ir nepieciešams lēmums par kādu Savienības tiesību jautājumu. Šīm tiesām tāpēc nav pienākuma vērsties Tiesā, lai noskaidrotu jautājumu, kas ir

- ierosināts saistībā ar Savienības tiesību interpretāciju, ja šis jautājums nav būtisks, proti, ja atbilde uz šo jautājumu, lai kāda tā arī būtu, nekādi nevarētu ietekmēt lietas atrisinājumu (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Conorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 34. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 82 Tāpat vienīgi valsts tiesai, kura iztiesā lietu un kurai jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir jāizvērtē, ņemot vērā lietas īpatnības, gan Tiesai uzdodamo jautājumu nepieciešamība, gan to nozīmīgums (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Conorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 35. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 83 Šajā ziņā jāatgādina, ka ar LESD 267. pantu izveidotajai tiesās sadarbības sistēmai starp Tiesu un valsts tiesām nav saistības ne ar kādu pamatlietas pušu iniciatīvu. Tā nevar liegt valsts tiesām to neatkarību, īstenojot šā sprieduma 81. un 82. punktā minēto novērtējuma brīvību, it īpaši uzliekot tām pienākumu iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, *Conorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 53. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 84 No tā izriet, ka Tiesai iesniedzamo jautājumu noteikšana un formulēšana ir vienīgi valsts tiesas kompetencē un ka pamatlietas puses nevar uzspiest vai mainīt to saturu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, *Conorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 54. un 55. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 85 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka LESD 267. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja kāda no pamatlietas pusēm izvirza Savienības tiesību interpretācijas jautājumu, vienīgi valsts tiesai ir jānosaka un jāformulē Tiesai iesniedzamie jautājumi un lietas dalībnieki nevar uzspiest vai mainīt to saturu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 86 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka

- pirmkārt, tam nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā noteikts, ka nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem neatkarīgi no to reģistrācijas vietas un starpniecības veida attiecībā uz īres līgumiem, kas noslēgti uz laiku līdz 30 dienām un attiecas uz nekustamo īpašumu, kurš atrodas šīs dalībvalsts teritorijā, ir pienākums vākt un pēc tam paziņot valsts nodokļu iestādēm datus par īres līgumiem, kas noslēgti ar to starpniecību, un, ja šie pakalpojumu sniedzēji ir iekasējuši attiecīgās īres maksas vai maksājumus vai ir iesaistījušies to iekasēšanā, tiem ir pienākums ieturēt nodokli ienākuma gūšanas vietā, kas maksājams no īrnieku maksājumiem izīrētājiem, un ieskaitīt to attiecīgās dalībvalsts Valsts kasē;

- otrkārt, tam ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā noteikts, ka nekustamā īpašuma starpniecības pakalpojumu sniedzējiem attiecībā uz īres līgumiem, kas noslēgti uz laiku līdz 30 dienām un attiecas uz nekustamo īpašumu, kurš atrodas šīs dalībvalsts teritorijā, ja šie pakalpojumu sniedzēji ir iekasējuši attiecīgo īres maksu vai maksājumus vai ir iesaistījušies to iekasēšanā un tie ir rezidenti vai ir reģistrēti tādās dalībvalsts teritorijā, kura nav nodokļa maksāšanas dalībvalsts, ir jāieceļ pārstāvis nodokļu jautājumos, kas ir nodokļa maksāšanas dalībvalsts rezidents vai ir tajā reģistrēts.
- 2) LESD 267. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja kāda no pamatlietas pusēm izvirza Savienības tiesību interpretācijas jautājumu, vienīgi valsts tiesai ir jānosaka un jāformulē Tiesai iesniedzamie jautājumi un lietas dalībnieki nevar uzspiest vai mainīt to saturu.

[Paraksti]